

Μπέρτολτ Μπρεχτ

geb

Ιστορίες του κυρίου Κούνερ

«Μέτρα ενάντια στη βία»

«Το αβοήθητο παιδί»

«Αγάπη για την πατρίδα (μίσος για τους πατριδολάτρες)»

«Το αγαπημένο ζώο του κυρίου Κούνερ»

ο ξ υ

Κωνσταντινίδης Γαβριήλ Επίκουρος

16038

Τμήμα Γραφιστικής και Οπτικής Επικοινωνίας

Πτυχιακή εργασία με θέμα: “Ιστορίες του Κυρίου Κούνερ” του Μπέρτολτ Μπρεχτ

Επιβλέπων καθηγητής:

Παπαποστόλου Απόστολος

Κωνσταντινίδης Γαβριήλ Επίκουρος

16038

Τμήμα Γραφιστικής και Οπτικής Επικοινωνίας

Πτυχιακή εργασία με θέμα: “Ιστορίες του Κυρίου Κούνερ” του Μπέρτολτ Μπρεχτ

Εξεταστική επιτροπή:

Παπαποστόλου Απόστολος

Δεβετζή Ιωάννα

Δελφίνο Ιωάννα

ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΠΤΥΧΙΑΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ο κάτωθι υπογεγραμμένος Κωνσταντινίδης Γαβριήλ Επίκουρος του Νικολάου, με αριθμό μητρώου 16038 φοιτητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής της Σχολής Εφαρμοσμένων Τεχνών και Πολιτισμού του Τμήματος Γραφιστικής και Οπτικής Επικοινωνίας , δηλώνω υπεύθυνα ότι:

«Είμαι συγγραφέας αυτής της πτυχιακής εργασίας και ότι κάθε βοήθεια την οποία είχα για την προετοιμασία της είναι πλήρως αναγνωρισμένη και αναφέρεται στην εργασία. Επίσης, οι όποιες πηγές από τις οποίες έκανα χρήση δεδομένων, ιδεών ή λέξεων, είτε ακριβώς είτε παραφρασμένες, αναφέρονται στο σύνολό τους, με πλήρη αναφορά στους συγγραφείς, τον εκδοτικό οίκο ή το περιοδικό, συμπεριλαμβανομένων και των πηγών που ενδεχομένως χρησιμοποιήθηκαν από το διαδίκτυο. Επίσης, βεβαιώνω ότι αυτή η εργασία έχει συγγραφεί από μένα αποκλειστικά και αποτελεί προϊόν πνευματικής ιδιοκτησίας τόσο δικής μου, όσο και του Ιδρύματος. Παράβαση της ανωτέρω ακαδημαϊκής μου ευθύνης αποτελεί ουσιώδη λόγο για την ανάκληση του πτυχίου μου».

Ο Δηλών

Ιστορίες του κυρίου Κούνερ

Το παρόν βιβλίο περιλαμβάνει τέσσερις εικονογραφημένες ιστορίες,
εκ των Ιστοριών του κυρίου Κούνερ του Μπέρτολτ Μπρεχτ.

Ο Μπρεχτ ξεκίνησε να γράφει τις «Ιστορίες του κυρίου Κούνερ» το 1927.

Το έναυσμα για τη συγγραφή αυτών των ιστοριών
ήταν η διαπίστωση ότι μέσα στην καθημερινότητά τους οι άνθρωποι,
αποξενωμένοι και αλλοτριωμένοι καθώς είναι,
συνηθίζουν να αποδέχονται παράλογες καταστάσεις
και να τις θεωρούν φυσικές και αυτονόητες.

Ο τρόπος που προτείνει ο Μπρεχτ για να αντιμετωπισθεί αυτό το φαινόμενο
και να σταματήσουν οι άνθρωποι να θεωρούν φυσικά
και αυτονόητα πράγματα τα οποία δεν υφίστανται,
είναι αυτός που χρησιμοποιεί και στα θεατρικά του έργα:
δημιουργεί στον θεατή ή στον αναγνώστη το στοιχείο της έκπληξης...

Σχεδιασμός βιβλίου: Κωνσταντινίδης Γαβριήλ Επίκουρος

Επιμέλεια: Δάκος Σοφοκλής

Σύντομο Βιογραφικό

Ο Μπέρτολτ Μπρεχτ ήταν θεατρικός συγγραφέας, σκηνοθέτης και ποιητής. Γεννήθηκε στις 10 Φεβρουαρίου του 1898 στο Άουγκσμπουργκ της Βαυαρίας και πέθανε στις 14 Αυγούστου του 1956, σε ηλικία 58 ετών, στο Ανατολικό Βερολίνο της Ανατολικής Γερμανίας.

Πήρε πτυχίο ιατρικής από το Πανεπιστήμιο του Μονάχου και λίγο μετά την αποφοίτησή του υπηρέτησε ως νοσοκόμος στον Α Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το 1922 παντρεύτηκε με την Μαριάν Ζόφ, τραγουδίστρια της όπερας. Μαζί απέκτησαν μία κόρη, την Ανν Χιόμπ, το 1923. Το 1930 έκανε το δεύτερο γάμο του, με την Χέλενε Βάιγκελ. Μαζί απέκτησαν ένα γιο και μία κόρη.

Ο Μπρεχτ αυτοεξορίστηκε στη Δανία, τη Φινλανδία και τελικά στις ΗΠΑ με αιτία την άνοδο του ναζισμού στη Γερμανία. Παρ' όλα αυτά και στις ΗΠΑ δε βρήκε γαλήνη μια και τον δίωξε το Μακαρθικό καθεστώς.

Μόλις τελείωσε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος επέστρεψε στη Γερμανία και μαζί με τη σύζυγό του, Χέλενε Βάιγκελ, ίδρυσαν το 1949 το Μπερλίνερ Ανσάμπλ.

Το 1950 εξελέγη μέλος της Ακαδημίας Τεχνών, ενώ τιμήθηκε με το Εθνικό Βραβείο της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας και με το Βραβείο Λένιν για την Ειρήνη το 1951 και το 1954 αντίστοιχα.

Ένα από τα εμβληματικότερα έργα του, η Όπερα της Πεντάρας (προσαρμογή της Όπερας των ζητιάνων του Τζόν Γκέι) με μουσική του Κουρτ Βάιλ αποτέλεσε έμπνευση για την εξέλιξη της παγκόσμιας σκηνής μιούζικαλ.

1η ιστορία:

«Μέτρα ενάντια στη βία»

Όταν ο κ. Κόϋνερ, ο στοχαστής, έτυχε να μιλήσει κάποτε σε μιά αίθουσα μπροστά σε πολύ κόσμο ενάντια στη βία, είδε τους ανθρώπους γύρω του να οπισθοχωρούν και να φεύγουν. Γύρισε τότε και αντίκρουσε τη βία.

- Τί έλεγες; τον ρώτησε η βία.

- Εγώ; αποκρίθηκε ο κ. Κ., υποστήριζα τη βία.

Σαν έφυγε η βία, οι μαθητές του κ. Κ. τον ρώτησαν γιατί έσκυψε το κεφάλι.

- Γιατί δεν έχω κεφάλι για σπάσιμο, αποκρίθηκε ο κ. Κ.
Εξάλλου εγώ πρέπει να ζήσω περισσότερο από τη βία.

Keuner Str 58

Και ο κ. Κ. αφηγήθηκε την παρακάτω ιστορία: Στο σπίτι του κ. Έγκε, που είχε μάθει να λέει «όχι», ήρθε μιά μέρα, τον καιρό της παρανομίας, ένας πράχτορας και του παρουσίασε ένα χαρτί που το είχαν εκδώσει αυτοί που εξουσίαζαν την πόλη. Το χαρτί έλεγε ότι στον πράχτορα αυτόν θ' ανήκε κάθε σπίτι όπου θα πατούσε το πόδι του, όπως και κάθε φαγητό που θα ζητούσε. Θά 'πρεπε ακόμα να τον υπηρετεί και κάθε άνθρωπος που θα αντάμωνε.

Ο πράχτορας κάθησε σε μιά καρέκλα, ζήτησε φαγητό, πλύθηκε...

...πλάγιασε και προτού κοιμηθεί, ρώτησε τον κ. Έγκε με το πρόσωπο στον τοίχο:
- Θα με υπηρετείς;

Ο κ. Έγκε τον σκέπασε με μια κουβέρτα, έδιωξε τις μύγες, κάθησε δίπλα στο προσκεφάλι του, κι όπως εκείνη την ημέρα, τον υπάκουε άλλα επτά χρόνια.

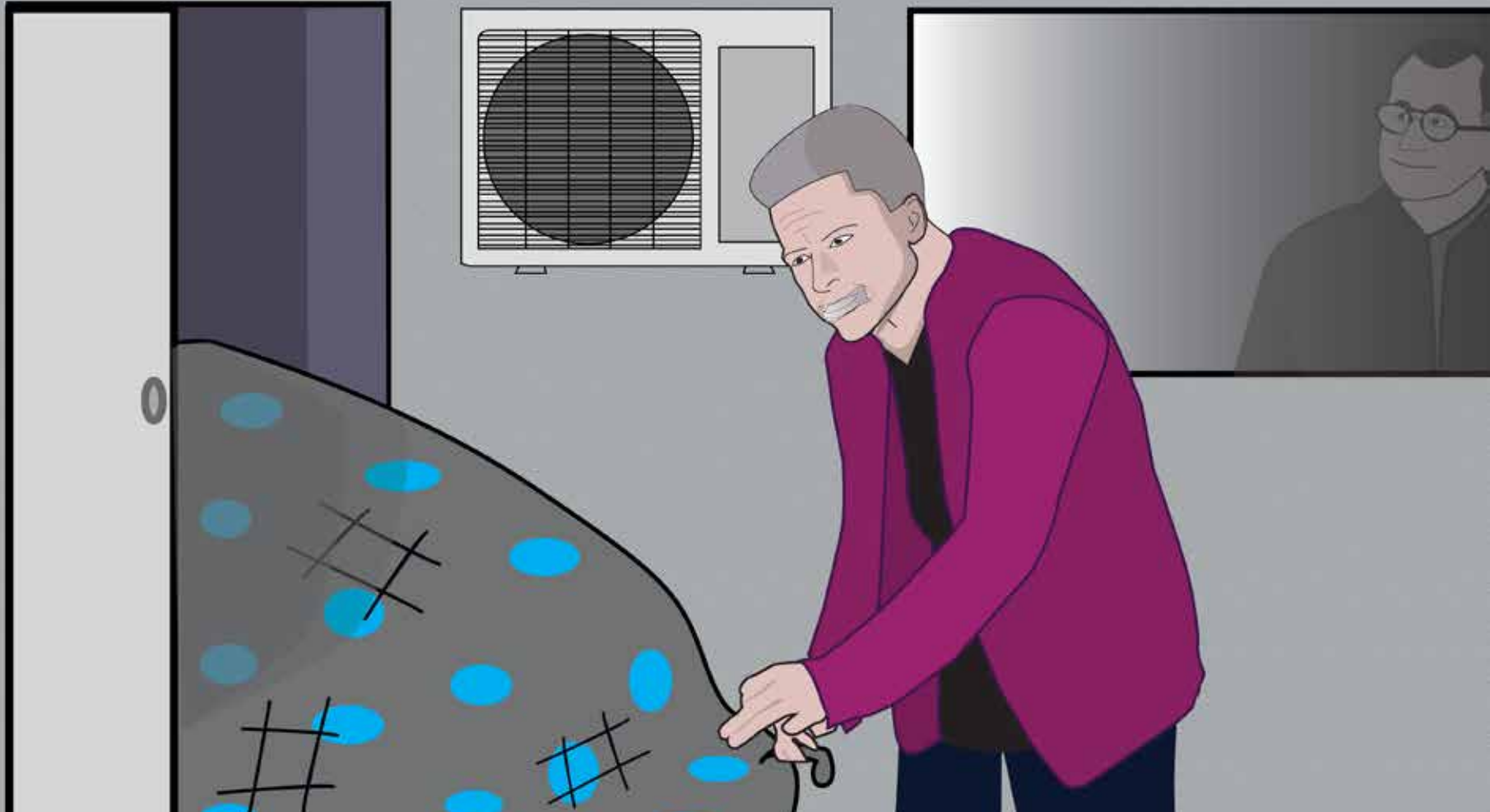

Ό,τι κι αν έκανε όμως για δαύτον, ένα πράγμα απόφυγε να κάνει:
Δεν τού 'πε ποτέ μια λέξη.

Σαν πέρασαν τα επτά χρόνια, ο πράχτορας, που χόντρυνε από το πολύ φαΐ, τον ύπνο και τις διαταγές, πέθανε.

Keuner Str 58

Ο κ. Έγκε τον τύλιξε τότε στην ξεφτισμένη κουβέρτα και τον έσυρε έξω από το σπίτι.

Έπλυνε το στρώμα, άσπρισε τους τοίχους, ανάσανε βαθιά και αποκρίθηκε:
- Όχι.

2η Ιστορία:

«Το αβοήθητο παιδί»

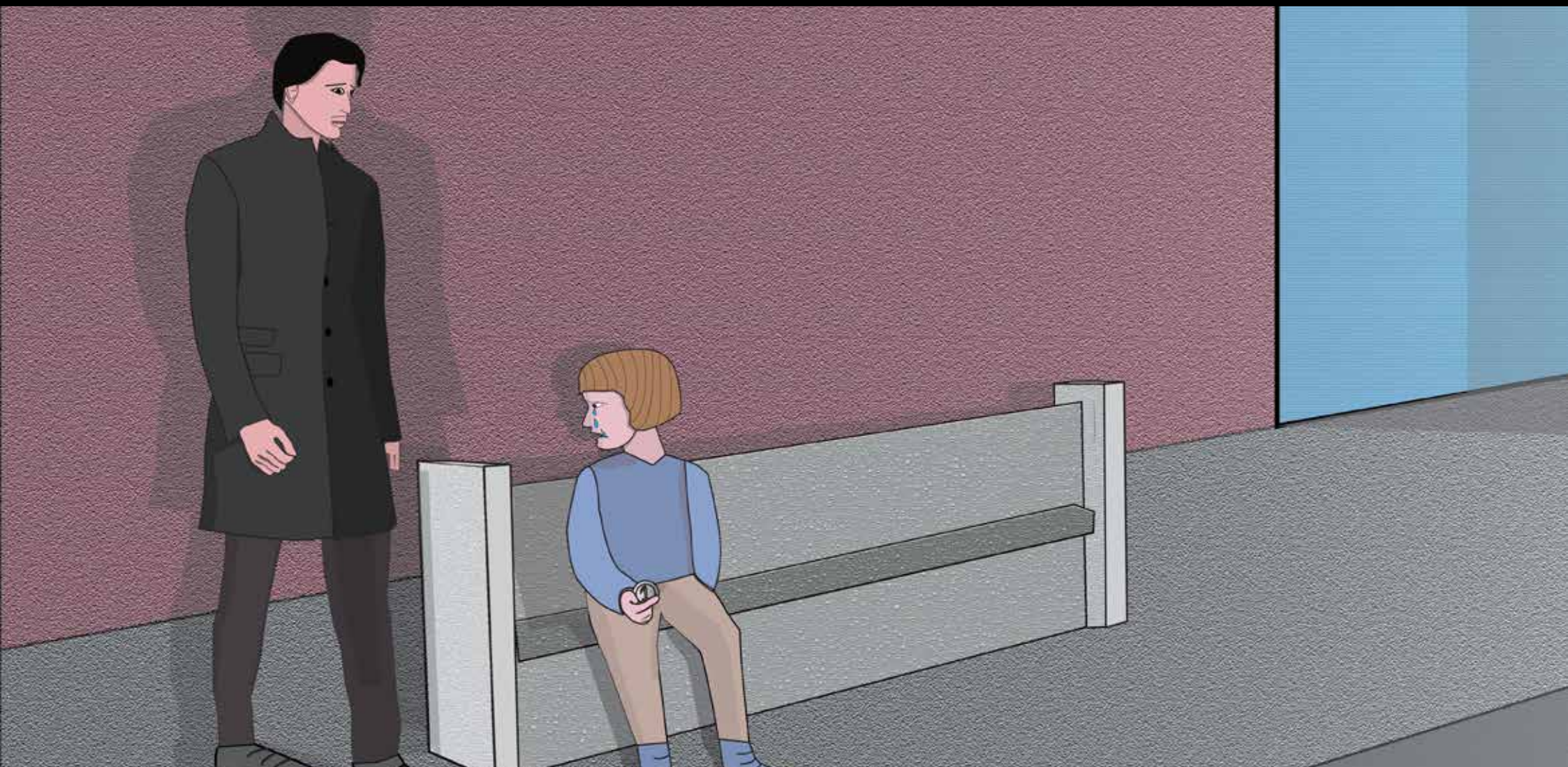
Ο κ. Κ. μιλούσε για την κακή συνήθεια των ανθρώπων να καταπίνουν
σιωπηρά την αδικία που τους κάνουν κι αφηγήθηκε τούτη την ιστορία:

Κάποιος περαστικός είδε ένα παιδί να κλαίει και το ρώτησε τι το βασάνιζε.

Να, είχα δύο γρόσια για να πάω στον κινηματογράφο μα ήρθε ένα αγόρι κι άρπαξε το ένα απ' το χέρι μου, αποκρίθηκε το παιδί κι έδειξε ένα άλλο αγόρι που στεκόταν λίγο πιο πέρα.

Καλά, και δε φώναξεις βοήθεια; ρώτησε ο άνθρωπος. Πως, φώναξα, είπε το παιδί κι άρχισε τώρα να κλαίει λίγο πιο δυνατά.

Και δε σ' άκουσε κανένας; Ξαναρώτησε τώρα ο άνθρωπος και χάιδεψε στοργικά το παιδί. Όχι, αποκρίθηκε εκείνο κλαίγοντας μ' αναφιλητά.

Δεν μπορείς να φωνάξεις πιο δυνατά; ρώτησε ο άνθρωπος. Όχι, αποκρίθηκε το παιδί που βλέποντας τον άνθρωπο να χαμογελάει είχε αρχίσει πάλι να ελπίζει.

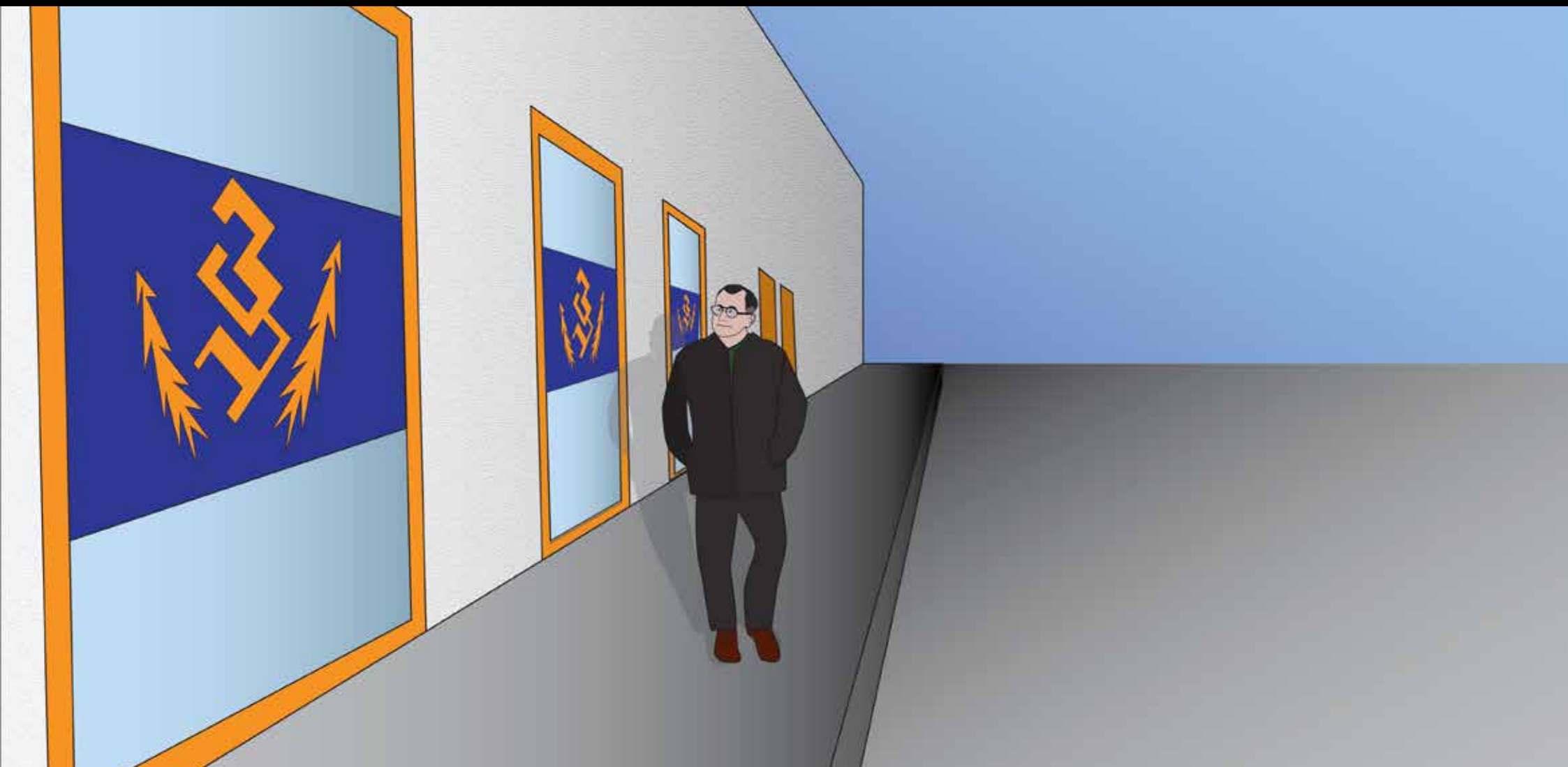
Τότε δώσε μου και τ' άλλο, είπε ο άνθρωπος, πήρε και το τελευταίο γρόσι από το χέρι του παιδιού και συνέχισε ξένοιαστος το δρόμο του.

3η ιστορία:

«Αγάπη για την πατρίδα (μίσος για τους πατριδολάτρες)»

Ο κ. Κ. δεν τόκρινε απαραίτητο να ζει σε μια συγκεκριμένη χώρα. Έλεγε: Παντού μπορώ να πεινάσω.

Κάποτε όμως έλαχε να περνάει από μια πόλη που την είχε κυριέψει ο εχθρός της χώρας όπου ζούσε.

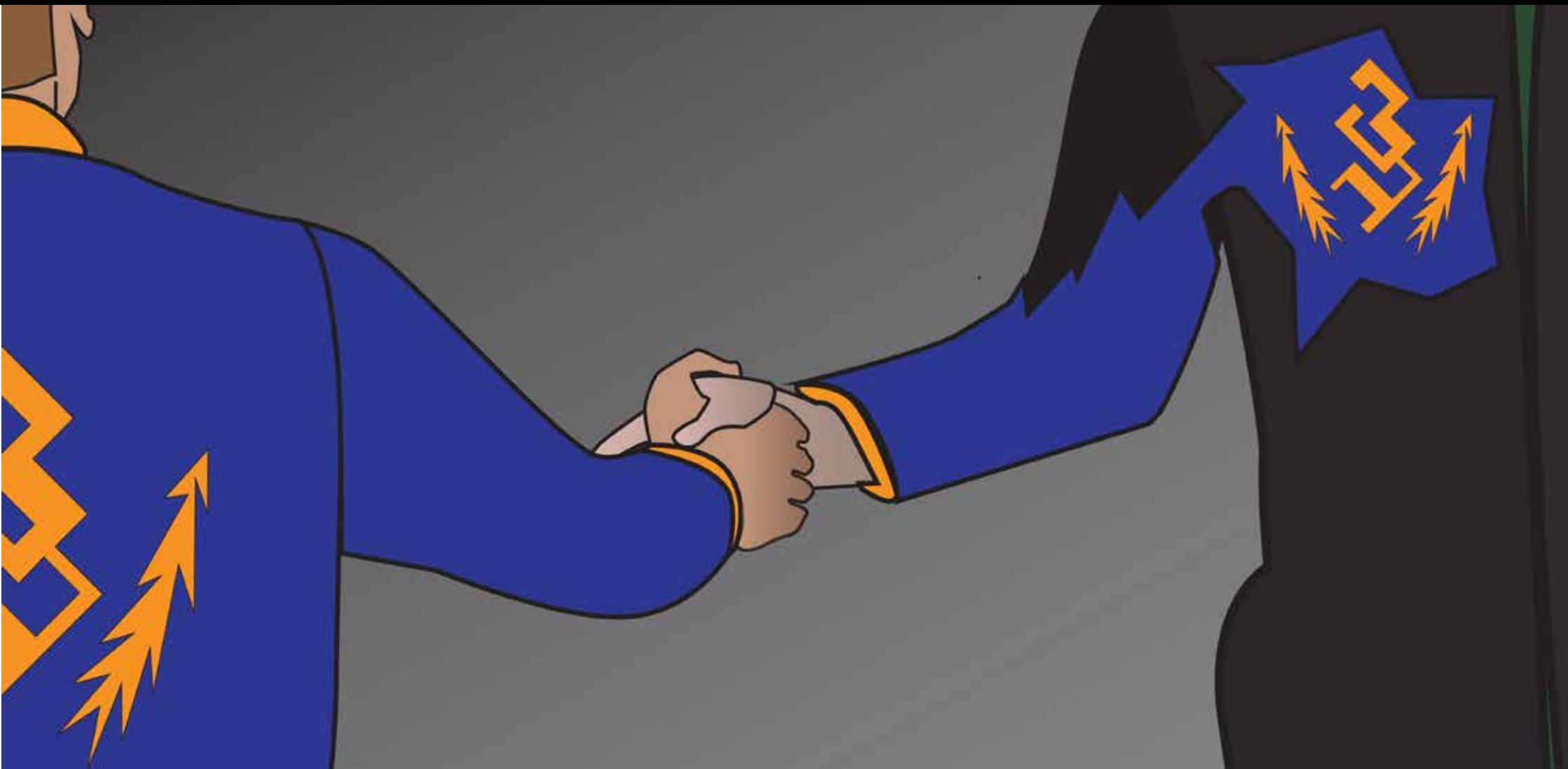
Τον πλησίασε τότε ένας αξιωματικός του εχθρού και τον ανάγκασε να κατεβεί από το πεζοδρόμιο.

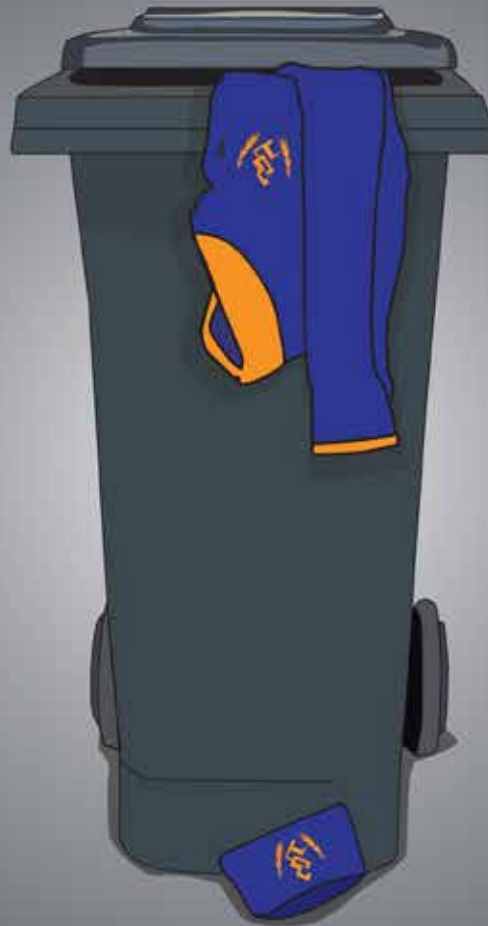
Ο κ. Κ. κατέβηκε και διαπίστωσε ξαφνικά ότι είχε
αγανακτήσει ενάντια σ' αυτόν τον άνθρωπο,

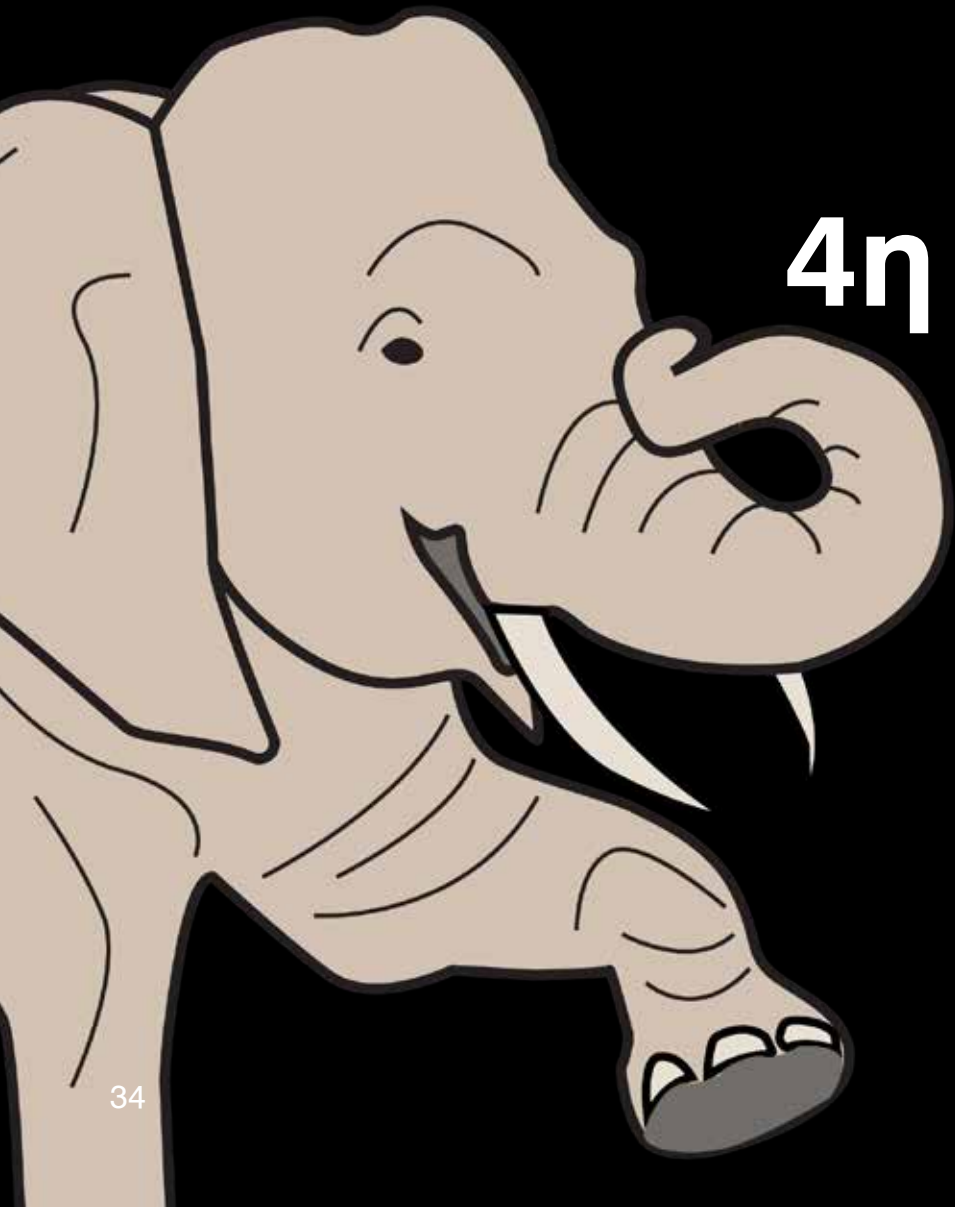
και μάλιστα όχι μόνο ενάντια στον άνθρωπο μα προπαντός ενάντια στη χώρα που άνηκε ο άνθρωπος αυτός, τόσο, που ευχήθηκε να γίνει ένας σεισμός και να την καταπιεί.

Γιατί, ρώτησε ο κ. Κ., έγινα εθνικιστής εκείνη τη στιγμή; Γιατί συνάντησα έναν εθνικιστή.

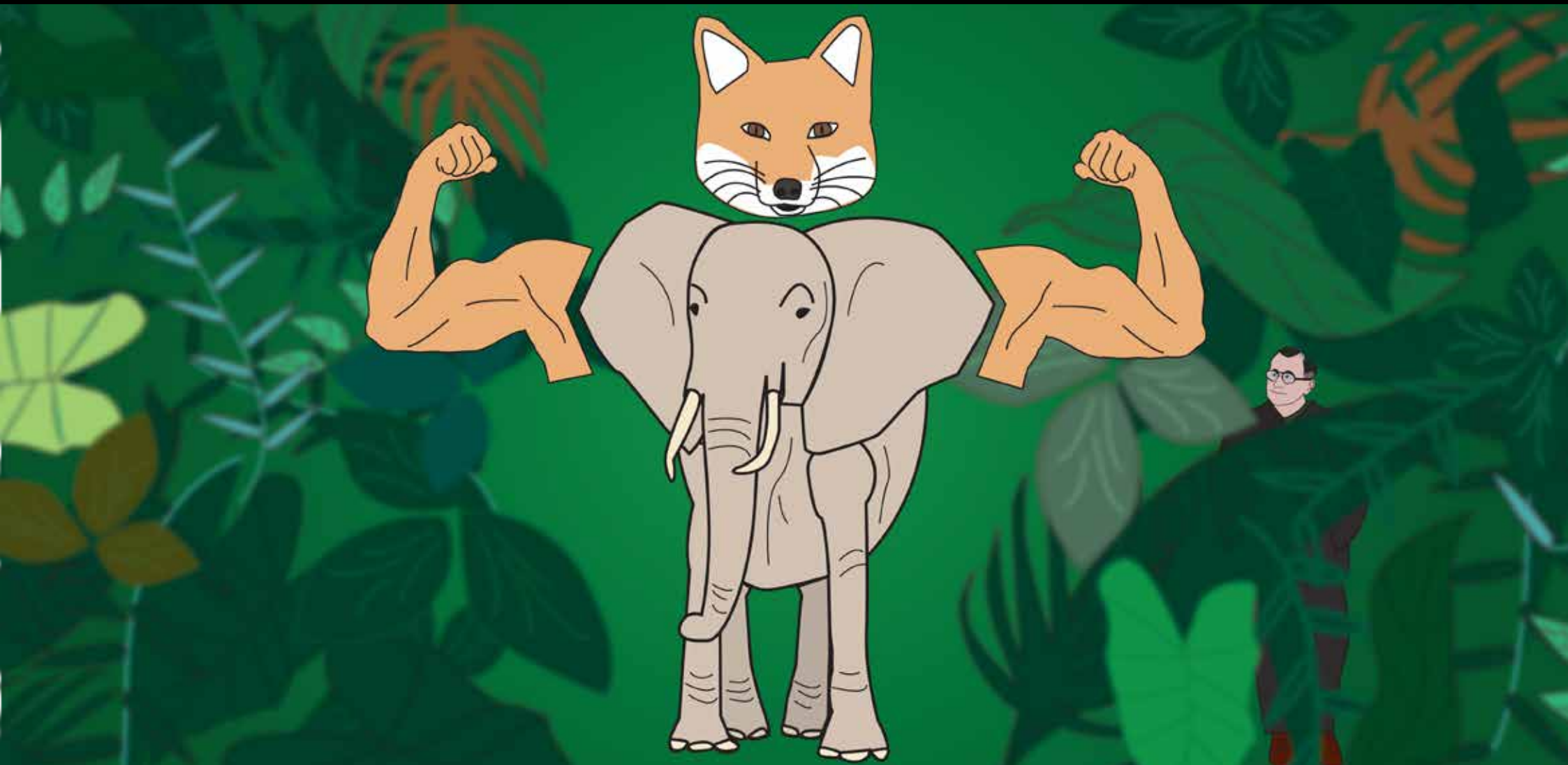
Μα γιατί ακριβώς πρέπει να εξολοθρεύουμε τη βλακεία • γιατί κάνει βλάκες αυτούς που τη συναντούν.

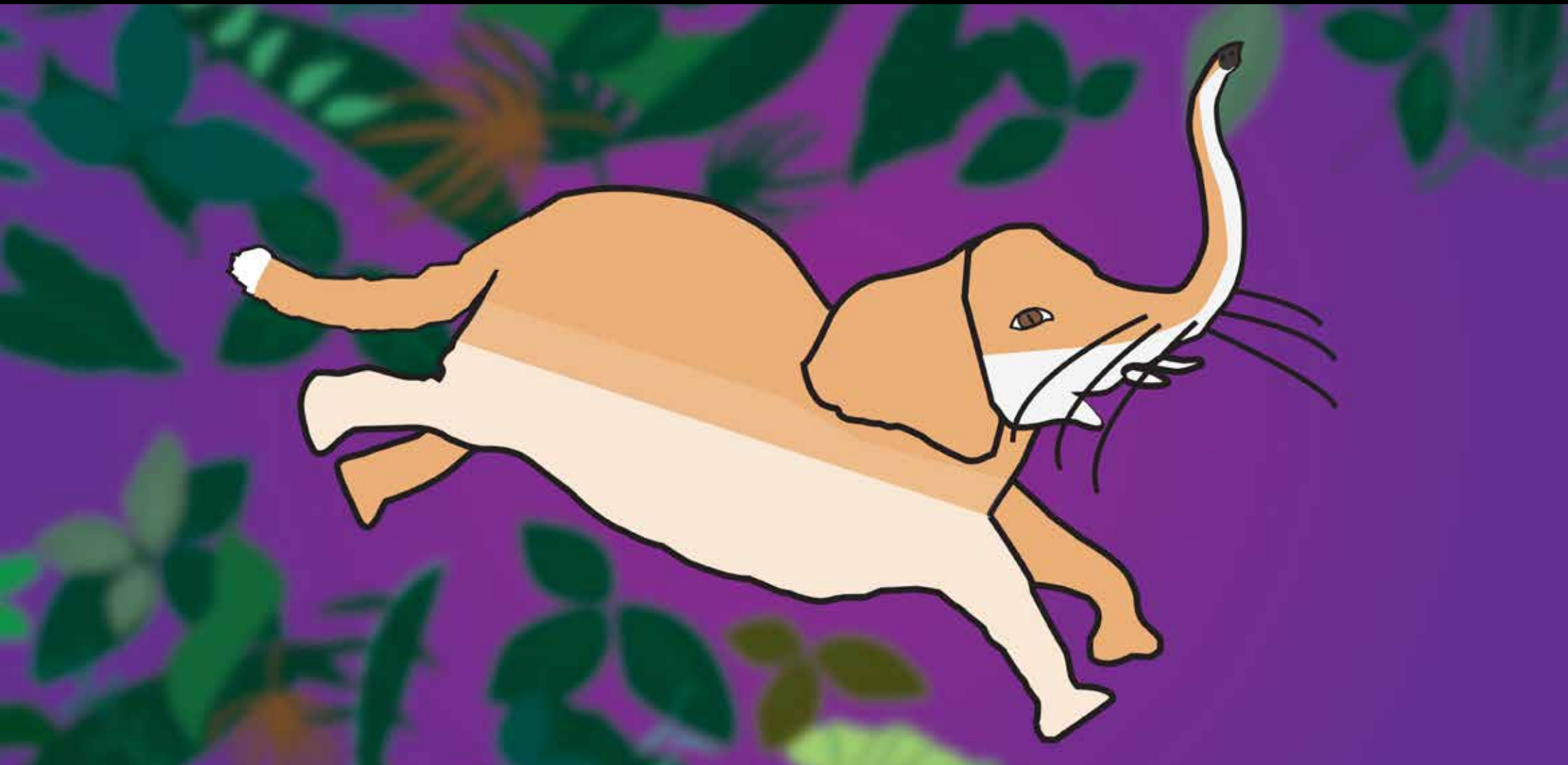
4η ιστορία:

«Το αγαπημένο ζώο του κυρίου Κούνερ»

Όταν ρώτησαν τον κ. Κ. ποιο ζώο εχτιμάει περισσότερο, εκείνος είπε τον ελέφαντα και αιτιολόγησε την προτίμησή του έτσι:

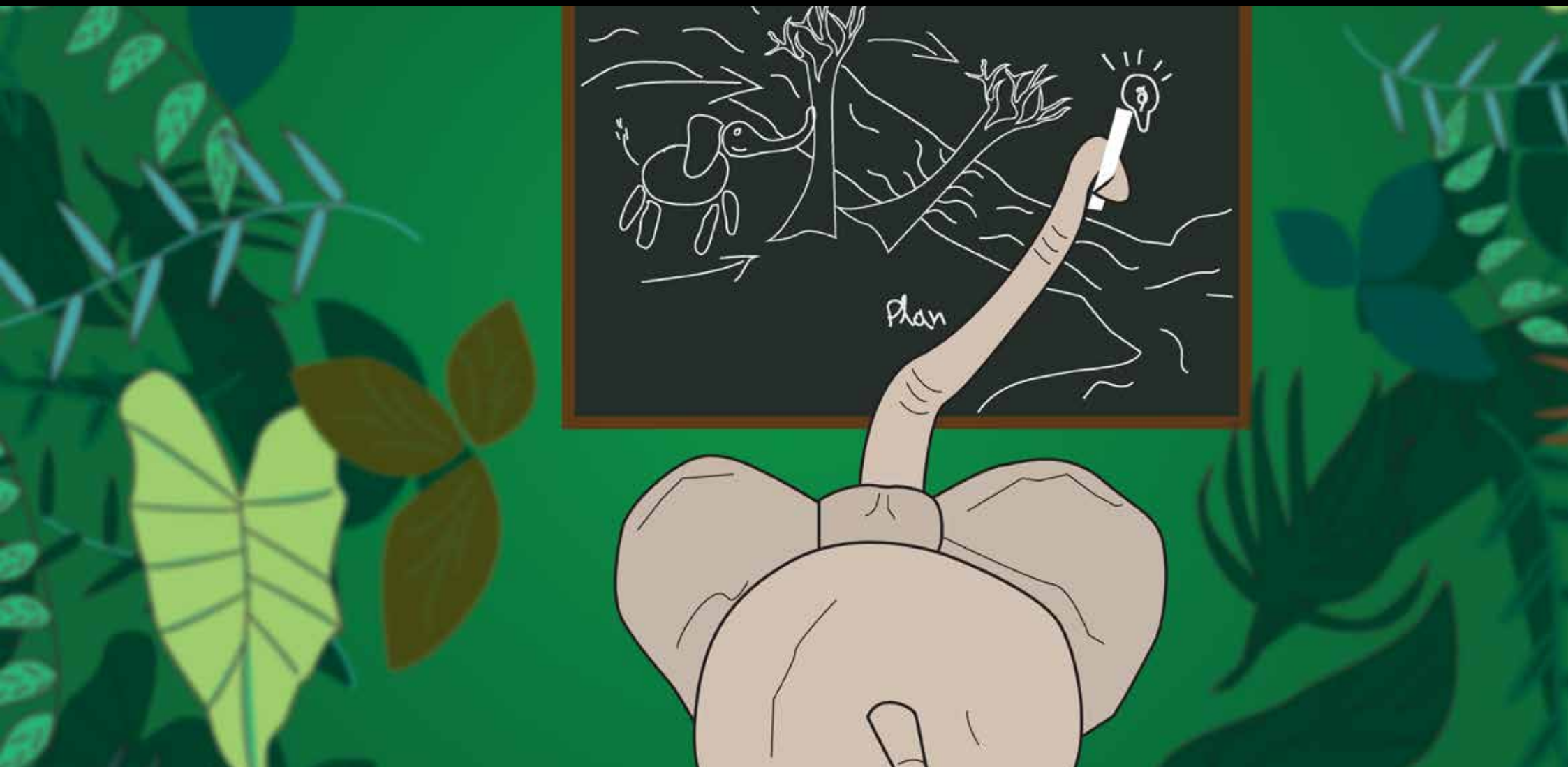
«Ο ελέφαντας ενώνει την πονηριά με τη δύναμη.

Ετούτη δεν είναι η κουτοπονηριά που σου φτάνει για να ξεφύγεις από κάποιον που σε καταδιώκει

ή για να εξασφαλίσεις το φαγητό σου περνώντας απαρατήρητος,

μα είναι η πονηριά που επιστρατεύει η δύναμη για ένα μεγάλο εγχείρημα.

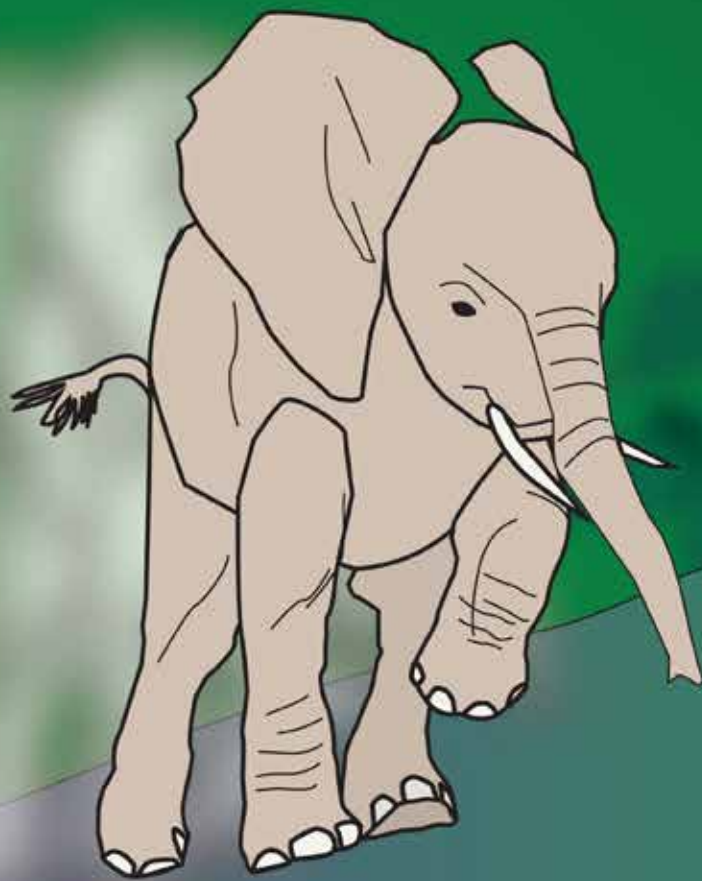
Απ' όπου κι αν διαβεί τούτο το ζώο αφήνει πλατιά τ' αχνάρια του.

Και είναι καλόκαρδος, σηκώνει χωρατά.

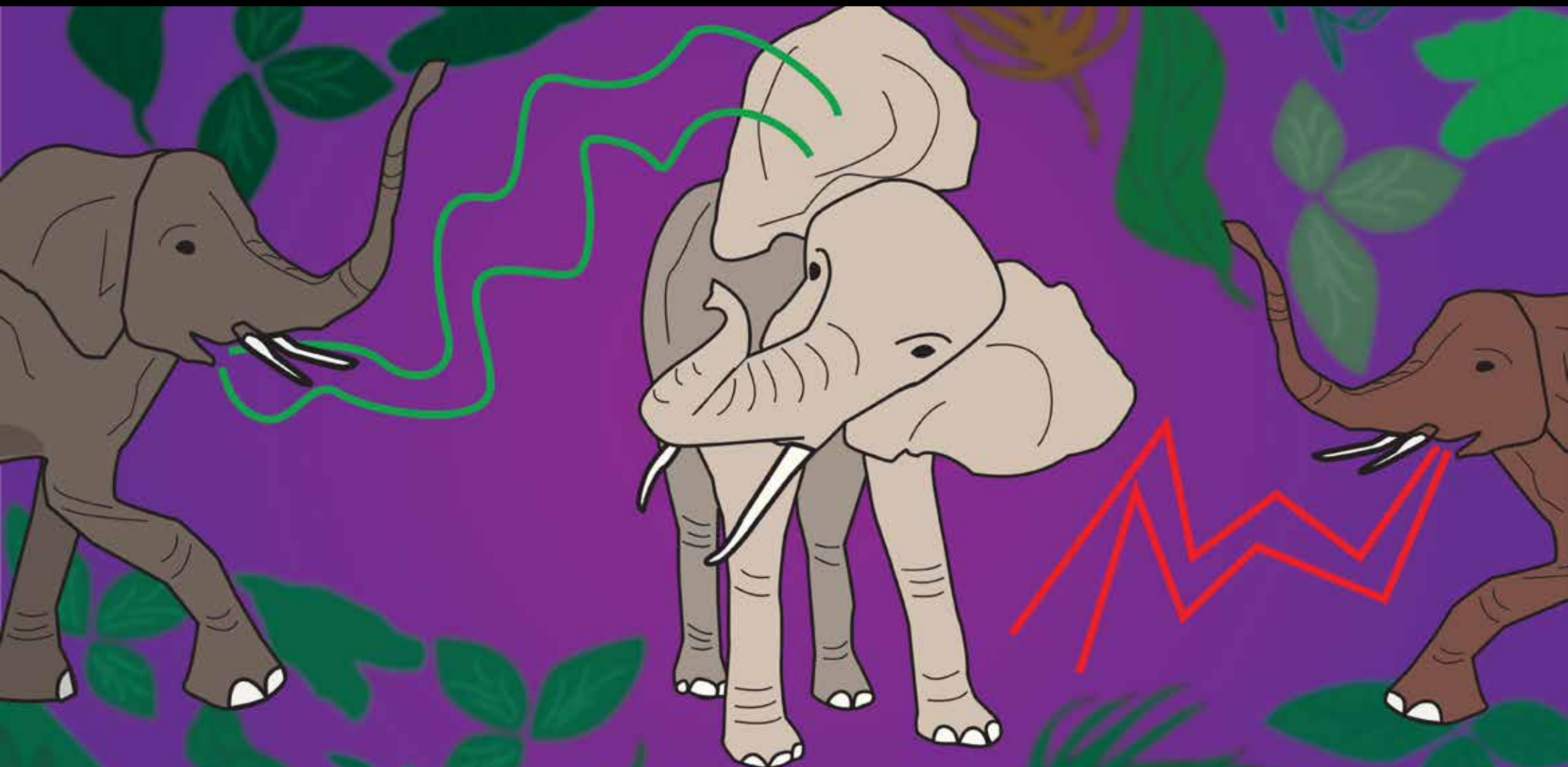
Είναι καλός φίλος, όπως είναι και καλός εχθρός.

Είναι βαρύ και θεόρατο, κι όμως τρέχει πολύ γρήγορα.

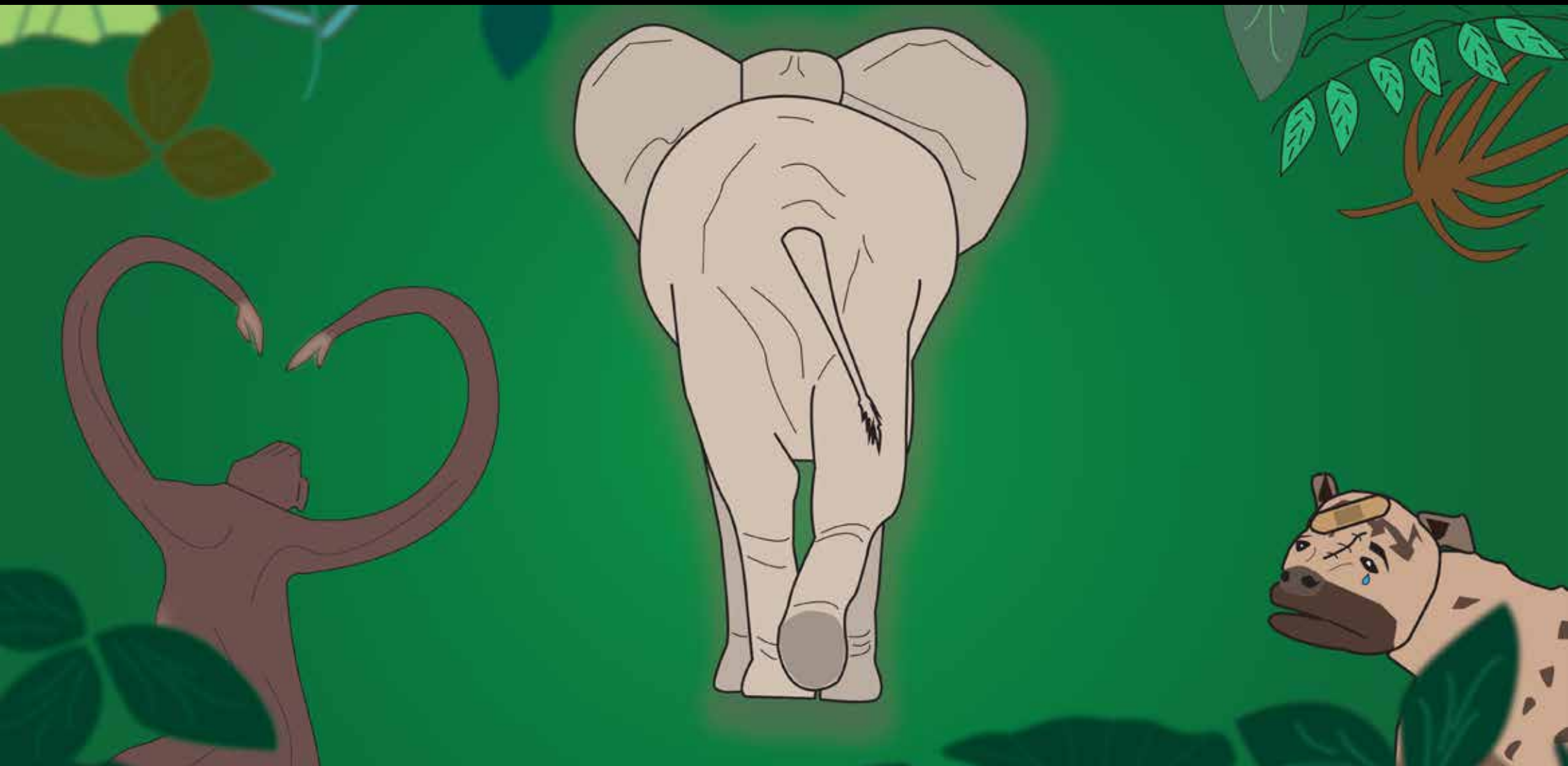
Με την προβοσκίδα του μπορεί και τροφοδοτεί ένα τεράστιο κορμί με τις πιο μικρές τροφές, ακόμα και με καρύδια.

Κουνάει τ' αυτιά του: ακούει μονάχα ό,τι τον συμφέρει.

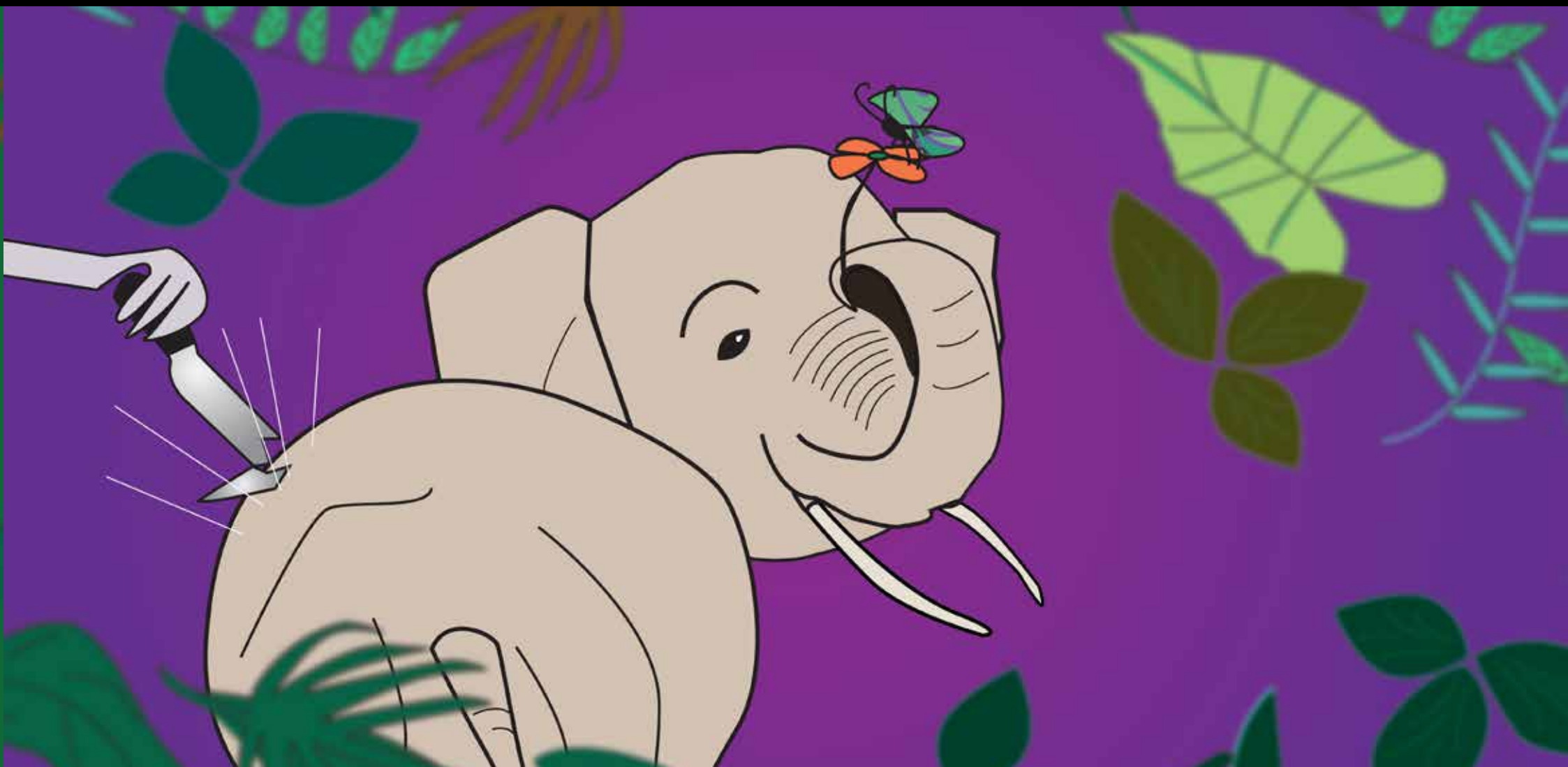
Φτάνει σε βαθιά γεράματα.

Παντού τον αγαπάνε μα και τον φοβούνται.

Ένα κάποιο κωμικό στοιχείο του δίνει τη δυνατότητα ακόμη και να τον σέβονται.

Το πετσί του είναι σκληρό, σπάει μαχαίρια, μα η ψυχή του ευαίσθητη.

Μπορεί και θλίβεται.

Μπορεί και θυμώνει.

Του αρέσει να χορεύει.

Πεθαίνει στην καρδιά της ζούγκλας.

Αγαπάει τα παιδιά καθώς και άλλα μικρά ζώα.

Είναι γκρίζος και τραβάει την προσοχή μόνο με τον όγκο του.

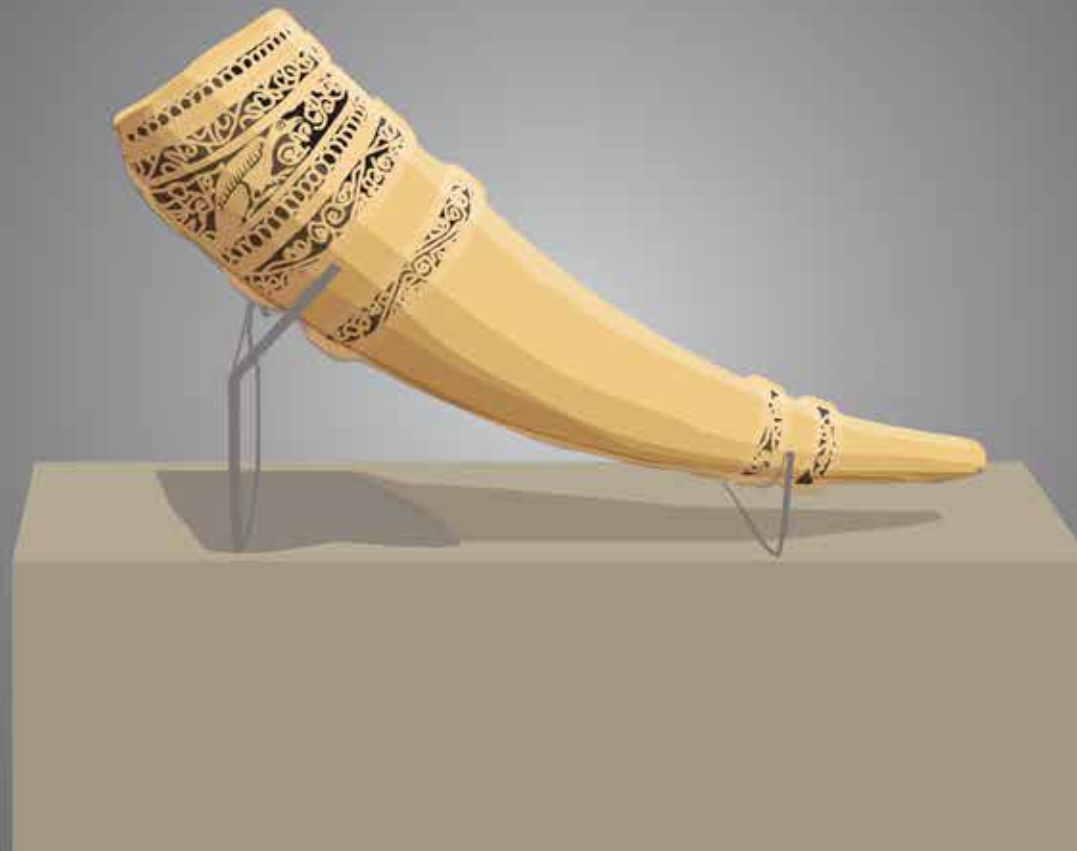
Δεν τρώγεται.

Είναι δουλεταράς.

Του αρέσει να πίνει και νάρχεται στο κέφι.

Κάνει και κάτι για την τέχνη. Προσφέρει το ελεφαντόδοντο».

«αυτός που αγωνίζεται
μπορεί να χάσει,
όμως αυτός που δεν αγωνίζεται
ήδη έχει χάσει»

- Μπέρτολτ Μπρεχτ -